

Arrest

nr. 121 231 van 21 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 8 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 december 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoekster betekend op 9 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 oktober 2006 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 15 juni 2007 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Zij ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 6324 van 28 januari 2008 weigerde de Raad haar eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 maart 2008 diende zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 5 augustus 2008 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ontvankelijk verklaard.

Op 12 augustus 2010 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 9 februari 2011 verwierp verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing diende verzoekster beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 21 oktober 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 13 maart 2008, ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 10 november 2011 werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}) genomen. Ook tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 22 maart 2012 hebben verzoekster en de heer S. een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd.

Op 27 maart 2012 kreeg verzoekster opnieuw het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 maart 2012 diende verzoekster een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, als partner van de heer S. M. A. A.

Bij arrest nr. 79 232 van 16 april 2012 vernietigde de Raad de beslissing van 21 oktober 2011 waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Bij arrest nr. 79 233 van 16 april 2012 vernietigde de Raad eveneens de bijlage 13^{quinqüies}.

Bij arrest nr. 80 399 van 27 april 2012 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd verworpen.

Op 7 juni 2012 nam verweerder een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 13 maart 2008, opnieuw ongegrond werd verklaard. Tegen die beslissing diende verzoekster wederom een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 26 september 2012 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 6 december 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met de heer S. M.

Op 3 juni 2013 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen omdat de echtgenoot van verzoekster niet aantoonde actief op zoek te zijn naar werk.

Op 1 juli 2013 diende verzoekster voor de derde keer een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met de heer S. M.

Op 3 december 2013 nam verweerder wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 198-1 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.07.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

{V}

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt'.

Op basis van de voorgelegde bewijzen kunnen we beschouwen dat er voldaan is aan de voorwaarde betreffende de actieve zoektocht naar werk. Bijgevolg kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering in overweging genomen worden in de evaluatie van de bestaansmiddelen. Echter, de voorgelegde werkloosheidsuitkering is niet toereikend. Immers, bovenstaande wettelijke bepaling stelt dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. In casu bedragen de voorgelegde werkloosheidsuitkeringen van de periode maart 2012 tot november 2012 ongeveer 1112 euro per maand. Dit is niet voldoende om aan de gestelde voorwaarde te voldoen. Bovendien worden er enkel uitkeringen voorgelegd voor het jaar 2012. Het is bijgevolg onduidelijk wat de huidige situatie betreffende de bestaansmiddelen is. Op basis van de thans beschikbare elementen kan bijgevolg niet gesteld worden dat aan de opgegeven voorwaarden voldaan is.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken;

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatig verblijf in België verstreken”.

2. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10, § 1, 5°, en § 2, alinea 2, artikel 11, eerste paragraaf, 1° en 12bis, § 2, alinea 4 van de vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest n°121/2013 van 26 september 2013, van het beginsel “la foi due aux actes” (een akte moet geïnterpreteerd worden conform zijn bewoordingen) en van het beginsel van goed bestuur. Verzoekster voert eveneens de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

«La partie adverse admet que les allocations de chômage perçues par le cohabitant de la requérante doivent être prises en considération dans la mesure où il a démontré rechercher activement du travail conformément à l'article 10, §5, alinéa 2, 3° de la loi du 15.12.1980. La décision entreprise se fonde sur deux motifs. La décision entreprise repose premièrement sur le constat que les allocations de chômage du cohabitant de la requérante ne sont pas au moins équivalentes à 120 % du revenu déterminé à l'article 14, §1er, 3° de la loi du 26.5.2002 relative au droit à l'intégration sociale. Ce montant était, à dater du 1.9.2013, de 1307 € par mois.

La partie adverse indique, dans un second temps, qu'elle ne dispose en tout état de cause que de la preuve des allocations perçues pour l'année 2012.»

Eerste onderdeel:

« La partie adverse fait une application automatique du seuil de 120 % du revenu déterminé à l'article 14, §1er, 3° de la loi du 26.5.2002 relative au droit à l'intégration sociale, sans examen concret de la situation de la requérante. La Cour de Justice de l'Union européenne, dans un arrêt Chakroun du 4.3.2010 (C-578/08) a jugé :

47. L'article 7, paragraphe 1, initio et sous c), deuxième phrase, de la directive permet aux Etats membres de tenir compte, lors de l'évaluation des ressources du regroupant, du niveau des rémunérations et des pensions minimales nationales. Ainsi qu'il a été exposé au point 43 du présent arrêt, cette faculté doit être exercée en évitant de porter atteinte à l'objectif de la directive, qui est de favoriser le regroupement familial, et à l'effet utile de celle-ci.

48. Dès lors que l'ampleur des besoins peut être très variable selon les individus, cette autorisation doit par ailleurs être interprétée en ce sens que les Etats membres peuvent indiquer une certaine somme comme montant de référence, mais non en ce sens qu'ils pourraient imposer un montant de revenu minimal au-dessous duquel tout regroupement familial serait refusé, et ce indépendamment d'un examen concret de la situation de chaque demandeur. Cette interprétation est confortée par l'article 17 de la directive qui impose une individualisation de l'examen des demandes de regroupement.

49. Utiliser comme montant de référence un niveau de revenu équivalent à 120 % du revenu minimum d'un travailleur âgé de 23 ans, montant au-delà duquel tout recours à une aide spéciale serait en principe exclu, n'apparaît pas répondre à l'objectif consistant à déterminer si un individu dispose de ressources régulières pour faire face à ses besoins. En effet, la notion d'aide sociale figurant à l'article 7, paragraphe 1, sous c), de la directive doit être interprétée comme visant l'aide qui supplée à un manque de ressources stables, régulières et suffisantes et non comme l'aide qui permettrait de faire face à des besoins extraordinaires ou imprévus.

50. En outre, le chiffre de 120 %, utilisé pour fixer le montant imposé par le Vb 2000, n'est qu'un chiffre moyen, déterminé lorsque sont établies des statistiques relatives à l'aide spéciale octroyée par les communes des Pays-Bas et aux critères de revenus pris en considération par ces communes. Ainsi qu'il a été exposé lors de l'audience, certaines communes utilisent comme montant de référence un revenu d'un montant inférieur à celui correspondant à 120 % du revenu minimum, ce qui contredit la thèse selon laquelle un revenu correspondant à 120 % du revenu minimum serait indispensable.

51. Enfin, il n'appartient pas à la Cour de juger si le revenu minimum prévu par la loi néerlandaise est suffisant pour permettre aux travailleurs de cet Etat de couvrir leurs besoins ordinaires. Il suffit cependant de constater, ainsi que l'a fait valoir à juste titre la Commission, que si, dans l'affaire au principal, les liens familiaux entre les époux Chakroun avaient préexisté à l'entrée de M. Chakroun sur le territoire de la Communauté, le montant de revenus pris en considération lors de l'examen de la demande de Mme Chakroun aurait été le revenu minimum et non 120 % de celui-ci. Il y a lieu d'en conclure que le revenu minimum est considéré par les autorités néerlandaises elles-mêmes comme correspondant à des ressources suffisantes au sens de l'article 7, paragraphe 1, initio et sous c), de la directive. »

La Cour constitutionnelle, appliquant cette jurisprudence dans son arrêt n° 121/2013 du 26.9.2013, a confirmé en ce qui concerne les articles 10 et suivants de la loi du 15.12.1980, que :

« B.17.5.1. En prévoyant que les moyens de subsistance stables et suffisants du regroupant doivent être au moins équivalents à 120 p.c. du montant visé à l'article 14, § 1er, 3°, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale, le législateur a voulu fixer un montant de référence, tel qu'il est visé par la Cour de justice dans l'arrêt précité.

L'article 10, § 5, de la loi du 15 décembre 1980 a donc pour effet que l'autorité qui examine la demande de regroupement familial ne doit pas procéder à un examen supplémentaire des moyens de subsistance si le regroupant dispose de moyens de subsistance égaux ou supérieurs au montant de référence visé.

B.17.5.2. Les dispositions attaquées n'ont pas pour conséquence d'empêcher le regroupement familial si les moyens de subsistance du regroupant sont inférieurs au montant de référence mentionné. Dans ce cas, l'autorité compétente doit, en vertu des articles 10ter, § 2, alinéa 2 et 12bis, § 2, alinéa 4, de la loi du 15 décembre 1980, déterminer dans le cas concret et sur la base des besoins propres de l'étranger rejoint et des membres de sa famille les moyens de subsistance nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans que les membres de la famille ne deviennent une charge pour les pouvoirs publics. Ces dispositions garantissent ainsi l'appréciation individuelle, visée par la Cour de justice dans l'arrêt précité du 4 mars 2010. Il ne saurait dès lors être reproché aux dispositions attaquées de laisser un pouvoir d'appréciation à l'autorité compétente, dès lors que ce pouvoir d'appréciation garantit l'approche individuelle requise ».

La Cour rappelle que l'article 12bis, §2, alinéa 4 de la loi du 15.12.1980 garantit un examen individuel des moyens de subsistances nécessaires au regroupant et au regroupé pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. Cet article se lit comme suit :

« Si la condition relative aux moyens de subsistance stables et réguliers visés à l'article 10, § 5, n'est pas remplie, le ministre ou son délégué doit déterminer, en fonction des besoins propres de l'étranger rejoint et des membres de sa famille, les moyens d'existence nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. Le ministre ou son délégué peut, à cette fin, se faire communiquer par l'étranger tous les documents et renseignements utiles pour déterminer ce montant ».

Dans le cadre de sa demande de regroupement familial, la requérante a souligné que les allocations de chômage de Monsieur S. s'élevaient à environ 1150 € par mois, soit un montant inférieur aux 120 % du revenu d'intégration sociale visé dans la loi du 15.12.1980. Elle a insisté sur le fait qu'elle vivait avec Monsieur S. depuis bientôt 2 ans sur base de ces seules allocations, sans jamais tomber à charge de la sécurité sociale, ce qu'elle a d'ailleurs démontré par le dépôt de deux attestations du CPAS de Dilbeek. La requérante a également fourni plusieurs factures à la partie adverse, afin de démontrer les charges limitées du couple. Enfin, elle annonçait être en contact avec un employeur prêt à l'engager une fois que son statut de séjour serait régularisé.

La partie adverse n'a pas procédé à une appréciation individuelle de la situation de la requérante au sens de l'arrêt de la Cour constitutionnelle et conformément à l'article 12bis, §2, alinéa 4 de la loi du 15.12.1980. Elle n'a nullement répondu aux divers éléments avancés par la requérante dans sa demande du 28.6.2013.

Cet examen était d'autant plus nécessaire que la différence entre le montant forfaitaire légal de 1307 € par mois (120% du revenu d'intégration sociale) et les allocations perçues par Monsieur S. (1112 € selon les calculs de la partie adverse) est infime (195 € par mois). Les allocations de chômage perçues sont par ailleurs supérieures au revenu d'intégration sociale fixé par la loi du 26.5.2002 relative au droit à l'intégration sociale et permet dans les faits à la requérante de vivre avec son compagnon depuis plusieurs années sans devenir une charge pour les pouvoirs publics.

Il ressort de ce qui précède que la décision entreprise viole les dispositions légales visées au moyen, ainsi que le principe de bonne administration. Elle doit par conséquent être annulée. »

Verzoekster voert in haar eerste onderdeel van het eerste middel aan dat verweerder op grond van artikel 10, § 5, tweede alinea van de vreemdelingenwet zou aangenomen hebben dat de Belgische echtgenoot van verzoekster voldaan heeft aan de vereiste van de actieve zoektocht naar werk. Ze meent dat de bestreden beslissing strijdig is met de interpretatie van het arrest Chakroun van het Hof van Justitie (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun/Minister van Buitenlandse Zaken) die stelt dat de lidstaten geen minimuminkomen mogen eisen onder hetwelk elke vorm van gezinshereniging wordt geweigerd zonder een individueel onderzoek van het dossier. Ze meent dat verweerder de vereiste dat het niveau van bestaansmiddelen ten minste gelijk moet zijn aan 120 % van het bedrag aan leefloon te strikt heeft toegepast en zonder concreet onderzoek naar haar situatie. Ze verwijst eveneens naar het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof die conform de richtlijnen van het Hof van Justitie artikel 10ter van de vreemdelingenwet heeft geïnterpreteerd en wijst op de noodzaak van een individueel onderzoek. Verder gaat verzoekster in op de interpretatie die het Grondwettelijk Hof heeft gegeven aan artikel 12bis, § 2, vierde alinea van de vreemdelingenwet dat eveneens een individueel onderzoek van de noodzakelijke bestaansmiddelen voorziet, indien niet voldaan is aan de vereiste stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet. Ze wijst erop dat verweerder heeft nagelaten deze behoeftenanalyse conform artikel 12bis, § 2, vierde alinea te doen, dat ze heeft aangetoond niet ten laste te vallen van het OCMW en dat de werkloosheidsuitkeringen van haar echtgenoot zeer dicht de vereiste 120% benaderen.

Verweerder merkt echter terecht op dat *in casu* de aanvraag door verzoekster werd ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, en dit meer bepaald in functie van haar Belgische partner met wie ze wettelijk samenwoont. Bijgevolg zijn de voorwaarden van artikel 40ter *Juncto* artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet *in casu* relevant. Verweerder heeft in de bestreden beslissing weliswaar aanvaard dat de partner van verzoekster voldoet aan de vereiste actief werk te zoeken, maar beoordeelde dit conform artikel 40ter, 3° en niet conform artikel 10, § 5, alinea 2, 3°, zoals verzoekster verkeerdelijk aangeeft. Daar *in casu* de partner een Belg is, kon verzoekster niet dienstig verwijzen naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie, noch had het zin te verwijzen naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof inzake artikel 10 en artikel 12bis, § 2, alinea 4, dat rechtstreeks verwijst naar de vereiste van bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet.

Daar de aangevoerde schending van artikel 11, § 1 van het principe "la foi due aux actes" en van het beginsel van goed bestuur niet op andere wijze is uitgewerkt in het eerste onderdeel, als de aangevoerde schending van de artikelen 10, § 1, 5° en artikel 12bis, § 2, alinea 4, kunnen deze evenmin tot een vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

Verzoekster licht het tweede onderdeel van het eerste middel toe als volgt:

« La décision entreprise souligne que :

"In casu bedragen de voorgelegde werkloosheidsuitkeringen van de periode maart 2012 tot november 2012 ongeveer 1112 euro per maand. Dit is niet voldoende om aan de gestelde voorwaarde te voldoen. Bovendien worden er enkel uitkeringen voorgelegd voor het jaar 2012. Het is bijgevolg onduidelijk wat de huidige situatie betreffende de bestaansmiddelen is".

A la lecture de la décision entreprise, il appert que la partie adverse n'a pas pris en compte l'intégralité de la pièce 14. La requérante a en effet communiqué un « historique chômage - général » daté du 21.6.2013, reprenant les allocations perçues par son compagnon de novembre 2011 à mai 2013 (la première page a trait aux allocations perçues entre novembre 2011 et juillet 2012, et la seconde aux allocations perçues entre août 2012 et juin 2013). Le montant moyen de ces allocations, sans tenir compte de l'inflation, est de 1103 €. La moyenne des montants perçus à la fin de cette période est supérieure à 1150 €.

Le statut de chômeur en recherche d'emploi de Monsieur S. est en outre attestée par les nombreux documents joints à la demande de regroupement familial de la requérante (inscription au VDAB, soutien du VDAB pour les formations suivies, documents relatifs à la recherche d'emploi - CV, lettres de motivation, refus des employeurs.)

L'examen des moyens de subsistance stables et suffisants opéré par la partie adverse a été biaisé par la prise en compte partielle des documents produits, particulièrement de « l'historique chômage - général » qui démontre que Monsieur S. a perçu des allocations de chômage de novembre 2011 à la date d'émission de l'attestation en juin 2013 (pièce 14 de la demande de regroupement familiale - pièce 3 du présent recours). La décision entreprise viole la foi due aux actes et les dispositions légales visées au moyen. »

Verzoekster voert onder meer de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Ze maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. In wezen voert verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoekster voert aan dat verweerder maar gedeeltelijk met de talrijke voorgelegde stukken heeft rekening gehouden. Ze verwijst naar alle stukken gevoegd bij de aanvraag zoals de inschrijving bij de VDAB, de steun van de VDAB bij gevolgde opleidingen, talrijke documenten met betrekking tot de

zoektocht naar werk. Meer precies wijst ze erop dat ten onrechte maar gedeeltelijk met stuk 14, «historique chômage-général» werd rekening gehouden zodat verweerder ten onrechte in diens bestreden beslissing vermeldt dat enkel uitkeringen werden voorgelegd voor het jaar 2012 waardoor het onduidelijk zou zijn wat de situatie op het ogenblik van de bestreden beslissing zou zijn. Verzoekster wijst erop dat de tweede pagina van dat stuk 14 wel degelijk verwijst naar uitkeringen die werden ontvangen tussen augustus 2012 en juni 2013.

Ter zitting legt verweerder de oorspronkelijk in het administratief dossier ontbrekende bijlagen 11 tot 39 die door verzoekster waren gevoegd bij aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie van 1 juli 2013, neer. Deze stukken hadden onder meer betrekking op de werkloosheidsuitkeringen van de Belgische partner van verzoekster, alsook op diens zoektocht naar werk en de facturen die een aanduiding geven van de kosten van verzoekster en haar Belgische partner. Verweerder nam in de bestreden beslissing expliciet aan dat de voorwaarde betreffende de actieve zoektocht naar werk was voldaan en dat bijgevolg de voorgelegde werkloosheidsuitkering in overweging kan worden genomen bij de evaluatie van de bestaansmiddelen. Verweerder meende echter dat er enkel uitkeringen voorlagen voor het jaar 2012 en dat het bijgevolg onduidelijk zou zijn wat de huidige situatie van de bestaansmiddelen is op het ogenblik van de bestreden beslissing. Terecht merkt verzoekster in haar verzoekschrift op dat het stuk 14 “historique chômage – général” niet enkel aanwijzingen bevat van de hoogte van de werkloosheidsuitkering van 2012, maar eveneens van 2013. Gezien het belang van het element van de werkloosheidsuitkeringen in de bestreden beslissing die volledig gestoeld is op de beoordeling van het stabiel, toereikend en regelmatig karakter van deze uitkeringen als bestaansmiddelen, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verweerder zich niet op de juiste feitelijke gegevens heeft gebaseerd.

Bijgevolg wordt een schending van de materiële motiveringsplicht aangenomen.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is gegrond, hetgeen leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gelet op de vernietiging van de beslissing houdende de weigering van verblijf, kan niets anders dan vastgesteld worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat in dezelfde akte van kennisgeving is opgenomen, kaduuk is geworden. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet rechtsgeldig werd genomen. Verweerder kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd (RvV AV 19 december 2013, nr. 115.993).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 3 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU